

Flertallet har taget til efterretning, at ministeren ved drøftelser med de implicerede parter aktivt vil medvirke til, at de ledige seminarietybygninger søges anvendt til andre uddannelsesformål, f.eks. handelsskoler/handelshøjskoler.

Et *mindretal* (Socialdemokratiets medlemmer af udvalget) udtaler, at hele processen og forløbet omkring sammenlægning og nedlæggelse af seminarier har haft en uacceptabel karakter.

Først kom undervisnings- og forskningsministerens skitseforslag, hvor nedsættelsen af de regionale udvalg lagde op til lokal indflydelse. Derefter tog ministeren ikke hensyn til de regionale indstillinger, og sagen blev gjort til et rent partipolitisk slagsmål.

Lovforslaget har på den mest uværdige måde hele tiden skiftet karakter, medens sagen har været til behandling i Folketinget, og ingen seminarier har under hele forløbet vidst, hvem der var købt eller solgt.

Ved 2. behandling hævdede Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti synspunktet om, at lovforslaget indeholdt et identitetsproblem, idet helt nye seminarier pludselig oprådte i lovforslaget.

Endvidere sikrede Socialdemokratiet en udsættelse af 3. behandling og forærede derved forligspartierne en mulighed for at få kendskab til såvel de juridiske som de økonomiske konsekvenser af det uigenomtænkte forlig.

Fremgangsmåden betegner Socialdemokratiet som umoralsk både over for de mennesker, der i deres daglige arbejde berøres af truslen om nedlæggelse af deres arbejdsplads, og i forhold til den måde, forligspartierne er blevet behandlet på af undervisnings- og forskningsministeren, fordi lovforslaget har hvilet på et ufuldstændigt grundlag. Takket være oppositionen er regeringen og staten reddet fra at skulle betale erstatning og har undgået tab af statslige værdier. Det oprindelige lovforslag ville, hvis det var gennemført uændret, have medført merudgifter for staten på op imod 100 mio. kr. og ikke som påstået af undervisnings-

ministeren en besparelse på omkring 29 mio. kr.

Dette grænser til misinformation og opvisning af manglende ministeransvarlighed i en grad, som kan begrunde en ministerafgang.

De afgørende forskellige uddannelsesmæssige perspektiver, som henholdsvis regeringen og Socialdemokratiet står for, fremgår tydeligt i sagen om seminarienedlæggelser.

For Socialdemokratiet vil 90'erne stå i uddannelsernes tegn. De samfundsmæssige forandringer, vi står over for, vil stille store krav til Folketing og regering om at sikre et uddannelsesmæssigt løft for både ungdommen og den voksne del af befolkningen.

Her mener vi, at seminarierne bør spille en væsentlig rolle. Men regeringens fremtidsperspektiv løfter sig beklageligvis ikke ud over vurderingen af, hvad et faldende børnetal kan medføre af besparelser i uddannelsessektoren. Det finder vi uansvarligt, perspektivløst og dybt beklageligt.

I planlægningen af 90'ernes uddannelsesstilbud mener Socialdemokratiet, at folkeskolens fremtidige funktion og lærerbehov samt den kommende undervisning af arbejdsledige voksne, almen undervisning af korttidsuddannede og efter- og videreuddannelse af arbejdsaktive bør indgå.

På alle disse områder skal der bruges undervisere med voksenpædagogiske kvalifikationer. Der vil derfor være behov for seminariekapaciteten og fortsat udvikling af de værdifulde pædagogiske miljøer, som landets seminarier udgør. Under hele forløbet omkring seminariesagen har Socialdemokratiet tilbudt regeringen at medvirke til omstilling af seminariesektoren til 90'ernes uddannelsespolitiske udfordringer.

Socialdemokratiet har ikke ønsket at medvirke til at spille de enkelte seminarier ud mod hinanden. Ligeledes har Socialdemokratiet tilbudt regeringen at finde den af regeringen skønnede besparelse i sektoren.

Beklageligvis har regeringen hele tiden forfulgt sine egne ideologiske mål, som tydeligvis har bestået i at demonstrere handlekraft og ev-